

ANNA STAROBINETS

FENEVADAK

EURÓPA KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2026

www.alexandra.hu • www.moobius.hu
www.europakiado.hu

ÖTÖDIK RÉSZ

*Rájöttem, hogy a Szamuráj Útja a halálban gyökerezik.
Ha dönteni kell élet és halál között, az embernek habozás nélkül
a halált kell választania. Csak a kishitűek igazolják magukat
olyan okoskodással, hogy az igaz cél elérése előtt meghalni
– értelmetlen halál. Hajlamosak vagyunk rábeszélni magunkat arra,
hogy valahogy életben maradjunk. De gyávaság,
ha úgy maradunk életben, hogy igaz célunkat nem értük el.*

(JAMAMOTO CUNETOMO: HAGAKURE – A SZAMURÁJOK KÓDEXE)

(Kárpáti Gábor fordítása)

ELSŐ FEJEZET

A hídtól végig a régi fángzik, a kikötő, a templom és a temető mellett elhaladva, tisztes távolságból városi szájtátiak követnek bennünket. Egyre többen és többen lesznek, a téren pedig úgy veszik körbe sugdolózva a szekerünket, mint rajokban a vér szagára összegyűlő böglyök.

Bámuló tekintetüktől kísérve Ovcsarenko közlegény és a bánatos Jeroskin áteszik a mozdulatlan, sápadt, golyó lyuggatta, két hétig a föld alatt heverő, de valami csoda folytán életben maradt Gyejevet a szekerről egy hordágyra, és beviszik az ispotályba; az oroszok keresztet vetnek a nyomában. Szekerünkön négy másik katona is fekszik még, letakart fejfel. Nekik nem volt olyan mázlijuk, mint Gyejevnek: ők meghaltak. Taraszevics, Gorelik és Bojko őrnagy beviszik őket az Orosz-Ázsiai Bank épületébe. Annak alagsori tárolója a leghi-

degebb hely most Rókaáglóban. Ott fekszik már három másik szén-
né égett, általam felgyújtott „bajtárs” is, a temetésre várva. Együtt
fogják eltemetni őket, ma este.

Leveszem a szekérről a ládát, amely dugig van tömve arannyal, és
azt is ugyanoda, a bankba vonszolom be. A poltiszt a nyomomban
tipeg, mint egy éhes kiskutya.

– Százados elvtárs, valami súlyos dolog van benne? Hogy úgy
mondjam, ne segítsek magának?

– Hagyja. Magam is boldogulok.

Bejön utánam az épületbe, mereven áll a hátam mögött, amikor
a ládát leteszem a széf mellé.

– Hagyja el a helyiséget, Rogyin.

– Igenis – üget kivert kutya képpel a kijárat felé.

Rókaáglóban ezek itt mind valahogy kutyára hasonlítanak. Néme-
lyek harci kutyák, Ovcsarenko – pásztorkutya, a poltiszt meg azok
közül való, amelyek a szemégtödörben turkálnak, finom dög után
szaglászva.

Magamhoz veszem Gyejev Minox fényképezőgépét, elzárom az ara-
nyat a széfbe, és kimegyek – Rogyin ott téblábol a bejáratnál. Odaug-
rik hozzám, annak reményében, hogy megnyalogathatja a kezemet,
és megszolgálhat egy kis alamizsnát.

– Maga, százados elvtárs, nem bízik meg bennem, pedig én, amíg
ön nem volt itt, elértem ennél a lusta Artyomovnál, hogy megjavít-
sa a rádiót. Ő pedig felfedezte, hogy az összeköttetést szándékosan
tették tönkre!...

Megfagy bennem a vér. Hogy az embernek ne tudjanak olvasni az
arcából, fontos, hogy kontrollálni tudja az ajkait és az orra alatti re-
dőket, mint ahogyan a szemet, az orrnyerget, a homlokot és a szem-
öldököt is.

– ...Önnek igaza volt: itt, hogy úgy mondjam, egész kémhálózat
működik. Úgyhogy én azonnal kapcsolatba léptem, hogy úgy mond-
jam, a hadosztály-parancsnoksággal. Magával Alescsenok alezredessel

volt szerencsém beszélni. – A poltiszt az arcomat fürkészi, bármilyen aprócska reakciót várva, de az arcom továbbra is áthatolhatatlan marad. – Mármost az ön felettesével, Sutov elvtárs...

– És mit mondott az alezredes? – A hangom izgatott, de ez most normális. Bárki ideges lehet egy kicsit, ha a háta mögött a felettesével beszéltek.

– Hogy azonnal lépjen vele kapcsolatba, mihelyt visszatért. Nekem úgy tűnt, százados elvtárs, hogy az alezredes, hogy úgy mondjam, kissé elégedetlen volt.

A poltiszt puffadt szemében káröröm bujkál, amelyet azonnal szinte gyermeki lelkesedés vált fel:

– Engem pedig az alezredes elvtárs teljhatalommal ruházott fel, amíg ön nincs itt, arra vonatkozóan, hogy a különösen, hogy úgy mondjam, gyanús helyi személyeket kihallgatásra készítsem elő. Hogy a SZMERS-osztag megérkezésekor azok már, hogy úgy mondjam...

– A SZMERS-osztag megérkezésekor? – Most a hangom már abszolút nyugodt.

– Igenis, százados elvtárs, az ön elvtársai már jönnek a segítségünkre. Én pedig, hogy úgy mondjam, már letartóztatásokat is fogantatosítottam. Letartóztattam Jelizaveta Szunlivna Po polgártársnőt, a kém és diverzáns Oleg Gyejevvel való cinkosságért, valamint Marfa Szics polgártársnőt.

– Vagyis két nőszemélyt találtál különösen gyanúsaknak?

– Jelizaveta Po, Gyejev cinkosa és szeretője szajhának álcázza magát, valójában azonban kémösszekötő. Amikor én, hogy úgy mondjam, nyomozást indítottam ellene, professzionális képességeket mutatott arra nézvést, hogy a megfigyelést elhárítsa. Ami pedig Szics polgártársnőt illeti, ő a kihívó magatartásával provokált engem. Náluk, ezeknél az óhitűeknél azonban akárkire is köpjön rá az ember, mindegyikük áruló. Jermil Szicset, a vadászt, már maga is, hogy úgy mondjam, letartóztatásban tartja, ami érthető...

Enyhén bólogatok a poltiszt szavainak ritmusára, ez őt felbátorítja.

– És én magam, személyesen egy fotólaboratóriumot is előkészítettem, szó szerint két lépésre ide, a tér túloldalán – mutat a poltisztnak egy régi házikóra, amelyen ferde cégér hirdeti: „Goldstein testvérek fényképészműterme”. – Annak a filmnek, hogy úgy mondjam, előhívására és nagyítására, amelyet az ellenséges ügynök, Gyejev rejtegetett a széfjében.

– Én erre nem kértem.

– Ön nem kért rá, én azonban, hogy úgy mondjam, megelőztem. Megérkezik a bizottság, és nicsak, már a film is elő van hívva és ki van nagyítva. Beszereztem mindent az előírásnak megfelelően: előhívó, papír, nagyító, és így tovább... Kérhetem a filmet? – és nyújtja előre a kezét, kissé behajlított tenyérrel felfelé, mintha alamizsnát kérne tőlem. – Gyorsan előhívom és kinagyítom...

– Hagyja. Ezek titkos anyagok.

– De én azt gondoltam, hogy mi ketten együtt...

– Rogyin elvtárs, nekem nincs szükségem segédre.

A poltisztnak csalódottan összecuska a tenyerét, üresen, alamizsna nélkül:

– Százados elvtárs, ön valami miatt nem bízik bennem... Pedig tanácsoltam volna önnek, hogy nézzon utána ennek az Ovcsarenkónak, ennek a, hogy úgy mondjam, közlegénynek – mutat Páskára, aki éppen kifelé jön az ispotályból. – Ő éppenséggel azon igyekszik, hogy segédnek szegődjön ön mellé, pedig ő maga fehér kozákok közül származik.

Egészen közel lépek a poltiszthez, és nagyon halkán mondom neki, elnézve mellette, és Páskát figyelve:

– Ovcsarenko közlegény megmentette az életemet. Felejtsd el őt, poltisztnak. Meg a nőszemélyeket is.

Rogyin oldalra hajtja a fejét – mint a kutya, amelyik gyötrelmesen igyekszik megérteni az emberi beszéd értelmét.

– Én önt, százados elvtárs, azt hiszem, nem egészen értem. Az elhárítással, korábban a különleges ügyosztállyal folytatott együttműködésem tapasztalata alapján...

– Hozzám, poltisztnak, a tapasztalatod nem visz közelebb.

Előrenyújtom a kezem – nem szájalmasan behajlított, hanem nyitott tenyérrel:

– A kulcsokat.

A poltiszt elképedve mered a tenyeremre, mint aki azt várta, hogy egy falat hús lesz benne, de nincs ott semmi.

– Mármint, hogy úgy mondjam, milyen kulcsokat?... Nem értem.

– A bilincsekét, amelyeket a gyanús nőszemélyekre rákattintottál.

MÁSODIK FEJEZET

– ...Szabadíts meg engem, Isten szolgáját, Uram, az ellenség rágalmaitól, minden gonosztól, boszorkányságtól, varázslástól, bűbájtól és ravasz ördögtől, ne hagyd, hogy rosszat okozzanak nekem!...

Marfa Szics a pince távoli sarkában térdelt, amelyet a poltiszt utasítására nagy hamarjában zárkává alakítottak át, és fintorogva, előre-hátra imbolyogva, bilincset csörgetve imákat mormolt. Időről időre fel-felnyitotta a szemét, és gyors pillantást vetett a helyiség közepe felé, minden egyes alkalommal abban reménykedve, hogy Isten, meghallgatva imáit, eltávolította a pincéből az ördögfajzatot, de minden alkalommal kénytelen volt róla meggyőződni, hogy Liza keresztbe tett lábbal továbbra is ott ül a földön.

– ...Uram, tarts meg engem reggel is, délben is, este is, eljövendő álmomban is, és a Te kegyelmed erejével fordíts el és tarts távol tőlem minden gonoszt és tisztátalanságot, amely a sátán tanácsára cselekszik... Uram, irgalmazz, Uram, irgalmazz, Uram, irgalma-a-azz!...

Marfa hangja berekedt, és kezdetben unalmas monotonosága, amely könyörgését, ha síron túli, de mégiscsak valami éneklésfélévé tette, Lizát most leginkább kenetlen kocsi zörgésére emlékeztette, amely végtelenül körbe-körbe jár valami rögsz utakon.

– ...És ha valami rosszat kigondolnak vagy elkövetnek ellenem, térítsd azt vissza a pokolba, az átkozott boszorkánnyal együtt, a sátán cédájával együtt, aki megkívánta, elbájolta és elcsábította az én tör-

vényes uramat! Neki pedig bocsáss meg, Uram, mert ő nem vétkes, mert a boszorkány megitatta vele a tisztátalan napjain kifolyó vérét, ő maga pedig böjtkor az én hites uram magiából ivott!...

Liza kuncogott. Ez az asszony őt boszorkánynak tartotta, akit ördögök és démonok szálltak meg, önmagát pedig istenfélőnek és jámbornak, közben pedig olyan ősi és sötét bűbájos recepteket tudott, amelyeknek alkalmazására Liza már csak tisztán az undorérzése miatt sem szánta volna rá magát. Ő tetszett anélkül is a férfiaknak. A helyesen összegyűjtött és megfőzött illatos gyökerek és fűvek segítettek megduzzadni, kipattanni és csírát hajtani annak a magnak, amely a férfiben már akkor megszületett, amikor meglátta a haját, meghalotta csengő kacagását. Kivételes esetekben vehetett még éppen vért egy fekete tyúkból is, de a saját tisztátalan vérét sohasem használta fel.

– Hallgasd, Uram! Hiszen ez a sátáni boszorkány kikacag! – emelte fel a hangját Marfa. – Most is itt ül ez a cafka, széttárt, meztelen lábakkal! Büntesd meg, Uram, ezt az ördögfajzatot, amiért rontást hozott rám, és büntelen, meg nem született gyermekemet a méhemben elpusztította!...

Liza ismét elnevette magát. Nem okozott ő rosszat gyermekeknek – sem ennek az asszonynak méhében, sem a méhén kívül. Még azt, aki az ő szegény kislányát kövekkel hajigálta, még azt sem bántotta eddig. Marfa a bilincset csörgetve keresztet vetett magára, fintorgott, és nyelni próbált kiszáradt torkával. Liza figyelmesen nézte Marfa torkát. Golyvája volt. Emiatt nem tudta kihordani a gyermekét, és már nem is fog tudni kihordani egyet sem. Ezért hervadt el, puffedt fel, és viselkedett úgy, mint egy nyavalyatörős, és borították el petytyek, és szipogott. Hogy rosszabbra ne forduljon, Marfának el kéne mennie Róka-gázlóból a Sárga-tengerhez, ahol terem laminaria, az a gyógyító hatású moszat. Liza már majdnem mondta is neki, de aztán meggondolta magát: úgysem fog hinni neki és hallgatni rá.

– ...Vidd a pokolra, Uram, ezt a sátáni boszorkányt! És semmisítsd meg ördögi fattyát, amelyik bűnben él és bűnben fogant!...

– Ha az istened bántani meri a gyermekemet, én megölöm a tiedet.

Liza hirtelen széttárta a lábait, négykézlábra állt, és így, négykézláb közeledett Marfához. És metamorfózist hajtott végre – de nem teljeset: csak a szemével; az átváltozás a szemmel kezdődik. Liza barna szeme a másodperc törtrészté megmerevedett, mint a vaké, olyan lett, mintha rajzolták volna, és azonnal el is hamvadt, aztán újrarajzolódott, de már másmilyenként, és életre kelt – most aranyos-borostyán színű lett, a pupillája függőleges. Amikor a szeme *megváltozott*, azonnal megállította a további átváltozást, habár fájdalommas volt visszafognia magát.

Marfának nem volt ereje hozzá, hogy elszakadjon ettől a vörös, nem emberi szempártól, csak kitapogatta mellén a kis keresztet, leszakította a láncról, és maga elé tartotta. Keze remegett, aprókat csilingelt rajta a bilincs.

– Távozz tőlem, Sátán, Uram, irgalmazz, távozz tőlem, Sátán, Uram, irgalmazz!...

Liza elnevette magát, aztán megszagolgatta a keresztet, enyhén megnyalta, és újra rókaszemet meresztett Marfára. Az asszony elejtette a keresztet.

– Imádkozz a gyermekem egészségéért az istenedhez, isten rabja, Marfa.

– Bűn ez – suttogta Marfa, és elfintorodott.

– Nem bűn. Nem idegen ő a ti istenetek számára. Szándékosan választottam a kislányom apjának a férjedet, hogy az istenetek megvédje. Azt mondták, könyörületes a ti istenetek.

Marfa összehunyorított szeme sarkában gyöngyökként buggyantak elő a könnyecseppek, de csak nem gördültek le, hanem valahogy visszaszívárogtak. Talán szipogás, talán csuklás közepette Marfa azt motyogta:

– Könyörületes Isten, Atya, Fiú, Szentlélek, szánd meg a Te kegyelemmel teljes rabodat, Násztyát, akit betegség gyötör...

Elviselhetetlenné vált a szem- és fejfájása. Liza visszaváltozott, és visszakozott Marfától. Lótuszülésben visszaült korábbi helyére.

– ...Bocsásd meg minden bűnét, add, hogy felgyógyuljon betegségeből; add vissza az egészségét és testi erejét...

Amikor Marfa azt mondta, „Ámen”, a zárban elfordult a kulcs, az ajtó elnyújtott nyikorgással feltárult, mintha valaki rozsdás fémpofával ásított volna, és a pincébe belépett Sutov. Mármint az, aki Sutovnak nevezte magát. Élénk léptekkel, kulcsokat csörgetve átvágott a helyiségen, és megállt Marfa előtt.

– Szics polgártársnő, ön szabad.

Marfa lassan felállt, holdkórosan körbenézte a pincét, értetlenül meredt Sutovra. Megbilincselte kezével néhányszor megrángatta szoknyája alját, csak azután nyújtotta előre. Sutov levette róla a karperecet, kissé hátralépett, szabad utat engedve, de Marfa nem mozdult a helyéről.

– Szeretne mondani valamit?

– Be kell dobni a Róka-tóba – mondta Marfa rekedten. – Ha elmerül, büntelen, de ha fennmarad, akkor boszorkány.

Liza vidáman felnevetett, Marfa pedig összerezett, mintha éppen akkor ébredt volna, aztán az ajtóhoz rohant, és végigcsattogott a folyosón.

– Én is szabad vagyok? – állt fel Liza a földről, és odament Sutovhoz. – Vagy nekem jobb itt üldögelnem, különben a jóemberek bedobnak a tóba? – nyújtotta a százados felé a kezét.

– Neked jobb lesz innen elmenekülni, amilyen messzire csak lehet – kattintotta ki a karperecet Sutov. – Ha nem akarsz lágerbe kerülni, mint egy kém cinkostársa.

Liza tenyerébe fogta a férfi ujjait:

– Összefagyott a kezem.

Sutov megdermedt, olyan váratlanul érte. Liza a hideg kezével megsimogatta a férfi borostás arcát. Lábujjhegyre állt, beleszagolt füle mögött a nyakába, halántékán a hajába és szája sarkába. A férfi

tábortűz, erős tea, dohány, erős hím és friss, egészséges izzadság szagát árasztotta; Lizának tetszett ez az egyveleg. Ajkát gyorsan a férfi ajkához érintette, elmosolyodott, és hátralépett:

– Ezt azért, mert elengedtél.

Sutov szó nélkül az arcához emelte a kezét, és ujjával megérintette az ajkát; ez a mozdulat egyáltalán nem illett hozzá, Liza számára Sutov most gyámoltalannak, sebezhetőnek tetszett. A férfi feszülten nézett rá – mintha vissza próbált volna emlékezni valamire, de nem sikerült.

– Köszönöm a figyelmeztetést, százados. De Rókaágzlóban maradok. – Liza sarkon fordult, és a kijárat felé indult. – Átkozott város ez. De itt van az én helyem.

– Megtaláltuk Gyejevet – szólt utána Sutov. – Életben van.

– Tudom – állt meg Liza, de nem fordult hátra.

– Honnan?

– Érzem. Az ujjaidon lévő vére illatából.

HARMADIK FEJEZET

Vlagyivosztok, 1945 szeptembere

Elefánt a repedezett fal résén át figyelte, amint Pika hatalmas vázszonegyenlővel a kezében lement a tornácról, körbenézett, és elindult a fészert felé. Elefánt vicsorgott, megtapogatta zsebében a bökört, visszalépett a távolabbi falhoz, és a ládarakások mögé rejtőzött. Úgy látszik, a Pika-kérdés megoldódott.

Pikának már a lebuiban is volt egy újabb rohama. És megint csak fetrengett, hörgött, és valami láthatatlan „főnöknek” azt magyarázta, hol keressék őt. Pikával kapcsolatban jutni kellett valamire, ebben a többi punyer sem kételkedett. Azt illetően azonban, hogy mit is csináljanak vele, nem volt köztük egyetértés. Elefánt úgy vélte,

nincs itt miről gondolkodni: Pikát ki kell nyírni, mégpedig gyorsan. Ha ma még csak képzelt fogdmegekkel társalog, holnap fogja magát, és feldobja őket valódiaknak. Kopasz részben egyetértett vele, de azt állította, hogy egyszerűen fogni és kicsinálni a társukat, csak azért, mert az meghibbant, az elég ciki. Szükség lenne valami rendes ürügyre. Könnyes Vászka teljesen betojt, összehordott mindenféle baromságot valami ördögökről, hogy aszongya, be kell hinteni szenteltvízzel az egész kérót, aztán Pikát elvinni a templomba, hogy kiűzzék belőle az ördögöket. Vobla végighallgatta mindannyiukat, és arra jutott, hogy Pikát próbára kell tenni. Mert a kérdés gyökere az, hogy köpött-e, vagy sem.

Úgyhogy azt mondták Pikának, hogy pihenjen, ne nyüzsögjön, ők pedig, úgymond, mennek a dolgukra. És úgy tettek, mintha magára hagynák a lebujban, héderezni. De nem mentek messzire. Elefánton kívül mindannyian a fészert mögött dekkoltak, Elefánt pedig odabent, a fészertben. Elefántra kívülről rázárták az ajtót.

Pika megállt a fészert előtt, megint körbenézett, elővett a szatyorból egy baltát, és leverte vele a lakatot. Tolvajlámpával világítva be-slisszant a fészertbe, és a ládákhoz ügetett. Félredobta a két felsőt. A harmadikat, a súlyosat, amelyikben a szajrét rejtegették, óvatosan leemelte, a földre tette, és a tolvajlámpát a vállá meg az álla közé szorítva négykézlábra állt, majd nekilátott, hogy a ládából a szatyorba söpörje a pénzt meg a fukszokat. Annyira belemerült, hogy észre sem vette azonnal, ahogy Elefánt előlépett a takarásból, és fölé hajolt:

– Úgy döntöttél, meglógsz a szajréval?

Pika összerezsent, felkapta a szatyrot, és négykézláb mászva elindult a kijárat felé. Elefánt elállta az útját.

– Állj félre, Elefánt! Lelépek! Veszett kutyák üldöznek!

Pika előkotorta a szatyorból a baltát, és maga elé tartotta; másik kezével magához szorította a szatyrot. Felállt. Elefánt nem mozdult.

– Eressz! Csak a saját részemet vettem el. Pikának nem kell a másé, Pika tisztességes sittes, tiszteletben tartja a törvényt!

– Hülyére venni a haverjaidat, az törvény szerint micsoda? – Elefánt a Pika kezében remegő baltára pillantott. – De ne legyél beszarva. Lépj le, ha akarsz. Nem vagyunk mi zsernyákok, nálunk a vagánytörvények vannak érvényben. Lépj le, élj boldogul...

Elefánt unottan megvonta a vállát, és utat engedve Pikának, félreállt. Pika bizalmatlanul mérte végig Elefántot – akinek arca nyugodt volt, a keze zsebre dugva –, és anélkül, hogy a baltát letette volna, óvatosan, oldalazva, a társa mellett elhaladva elindult a kijárat felé. Amikor Pikának már csak néhány lépés maradt hátra a hőn vágott ajtóig, Elefánt előkapta a kést, hangosat, elnyújtottat fűttenyentett.

– Mit akarsz? Mit akartok? – hadarta Pika. A fészker bejáratánál felbukkant és Pikát visszaszorítva belépett Könnyes Vászka, kezében egy rugós késsel, majd Kopasz egy mordállyal. Mögöttük Vobla ténfergett egy viharlámpával. Ő ment be utolsóként, és becsukta maga mögött az ajtót.

– Engedjete, tesók, nekem nem kell a másé – nyöszörögte orrhangon Pika, és eldobta a szatyrot. – Érzi Pika, hogy véget ért a mázlija!

– Hogy véget ért a mázlid, azt jól mondtad – sziszegte Vobla.

– Most hazavágunk. Mesélj, Elefánt, mit láttál?

– El akarta zabrálni a szajrét – jelentette elégedetten Elefánt. – Valami kutyákról hadovált. Hogy aszongya, jönnek érte.

– Miféle kutyák? – értetlenkedett Kopasz.

Kintről motorzúgás hallatszott, aztán fékcsikorgás, és pattogó, súlyos léptek.

– Hát ez meg mi? – képedt el Könnyes Vászka.

– A veszett kutyák... – suttogta Pika.

– Feldobtál bennünket, rohadék?! – üvöltött fel Kopasz, és célba vette a mordállyal Pikát, de lőni már nem maradt ideje: Pika visítva Kopaszba állította a baltáját. Reccsenés hallatszott, olyan, mint amikor érett dinnyét vágnak ketté. Kopasz elejtette a mordályt, leroгыott a földre, és fennakadó szemét követelőzőn Pikára meresztette, mintha továbbra is választ várt volna tőle. A balta nyele ferdén mere-

dezett elő Kopasz bal szemöldöke fölül. A vér három fürge patakként csorgott végig homlokán és sima, kopasz fején.

– Pika kinyírta Kopaszt – konstataulta a nyilvánvaló tényt Elefánt, miközben azt figyelte, hogy biztosítja ki dühödten a pisztolyát Vobla.

A következő pillanatban a fészerajtó lerepült a sarokvasakról, és nagy robajjal bezuhant a fészerbe, maga alá temetve Pikát, majd az ajtóra tapodva négy fogdmeg rontott be, pisztollyal a kezében:

– Földre! Pofával lefelé!

Vobla elsütötte a pisztolyát, de nem talált. A válaszlövés ott helyben leterítette.

– Zsernyáko-o-ok! – üvöltötte magán kívül Könnyes Vászka, a kijárat felé ugrott, kapott egyet a homlokára egy pisztoly markolattal, mire magatehetetlenül összerogyott.

Elefánt önként feküdt a földre. Az ajtónyílás előtt, mint hátára fordított bogár, az ajtóval összelapított Pika zizegett. És az ajtónyílásban Elefánt észrevett még két pár lábat és két fekete bőrkabátot.

A zsernyákok karperecet kattintottak Elefántra, a megsüketült Könnyes Vázkára és a hörgő Pikára.

– Ülök egyszer fedezékben, teázgatok éppen. Hallom ám: puff!, és a bunker repül szanaszéjjel – fogott nótába kellemetlen hangon Elefánt.

– Szilovjev, fogd be a száját.

– Teáskannám csücsét nézem, csepeg az már szépen, magamhoz is odanyúlok: megmaradtam épen.

Az egyik fekete bőrkabátos belülré lépett, vállánál fogva hanyatt fordította Elefántot, és csizmájával háromszor állkapcson rúgta. Elefánt elhallgatott, fuldoklott a torkában bugyborékoló vértől.

A másik fekete bőrkabátos, akinek fiatalos arca volt, de a haja teljesen ősz, szintén belépett. Kezén bőrkesztyű. Undorodva, a két ujj közt, a fejénél fogva hosszú, rozsdás, enyhén hajlott szöveget tartott.

– Nem kell, főnök! – sziszegte Pika, miközben rettegve nézte a szöveget, és úgy fetrengett, mint egy gombostűre tűzött földigiliszta.

Az ősz hajú átlépett rajta, és odament a zsernyákokhoz, akik a ládák tartalmában turkáltak.

- Nos, elvtársak, ez az enyém – mutatott a szög hegyével Pikára.
- A többi a maguké. Elvihetik.
- Igenis, Arisztov elvtárs.

NEGYPEDIK FEJEZET

Mandzsúria, Rókgázló, 1945 szeptembere

Az ember az ágyon nagyon mélyen aludt. Sebesült katona és közeli halál szaga áradt belőle. Még akkor sem ébredt fel, amikor a Doktor szétvágta rajta a rászáradt vértől mocskos ruhát, nedves ronggyal letörölgette mellkasát és hasát, aztán a karjába tűt szúrt, amelyen keresztül áttetsző folyadékot nyomott bele. A Testőr úgy vélte, hogy ha egyszer ezt az alvó embert idehozták a Doktorhoz, akkor az a Doktorhoz is tartozik. És ha egyszer ez az ember ilyen mélyen alszik, akkor védtelen, gyakorlatilag olyan, mint egy kölyökkutya, úgyhogy óvni kell. A Testőr lefeküdt az ágy mellé, amikor pedig az ispotályba belépett két katona – az egyiket a Testőr már ismerte, a helyi katona-falka vezére volt, a másik egy jövevény volt, egy idegen –, tompán, fenyegetően rájuk mordult.

– Hé, Gömböc – szólt oda neki a Doktor. – Ezek a mieink. Menj a helyedre!

A Doktor hangjából a Testőr azonnal felfogta, hogy ezek ketten egyáltalán nem voltak a gazdának az „övéi”. A morgást viszont abba hagyta, még az ágy mellől is elment, és leheveredett a gyékényszőnyegre: a parancs az parancs.

– Mikor tér magához? – kérdezte az idegen.

– Fogalmam sincs – felelte a gazda.